

1

Прижмурю очі... Море нив,
Тут жито, там пшениця,
От вже в збіжжях і мак зацвів,
До волошок сміється.

А на межі гіркий полин
Стоїть, мов на сторожі,
Будяк під лісом сам-один
Зітха до глогорожі

А сонце ясно так сія,
А небо сине-сине...
Ах, земле, матінко моя,
Моя ти господине!

2

Прижмурю очі... Як атлас,
Як парча злототкана,
Як той коштовний блаватас,
Земля збіжжями вбрана.

А я доріжкою іду
Пільною між житами,
Шукаю зайчого сліду
І бавлюсь колосками.

Який же мудрий золотар

Їх викував зі злота,
Який же добрий пишний дар,
Яка важка робота!..

І житні довгі колоски,
Й пшеничне колосся
Мов зрозуміли сі гадки,
Й чіпляються волосся.

І б'ють мене по голові
І по рум'яних лицах,
А дика рожа у рові
Глядить на се й сміється.

Прижмурю очі... Боже мій,
Яке воно далеке,
Неначе степовий обрій,
Немов зимою спеки!

І чи подумав я тоді,
Коли ходив полями,
Що прийдеться колись мені
Тужити так за вами?

3

Прижмурю очі... Мов янтар,
Пливе полями збіжжя.
Жита косою тне косар,
Пшеницю жниця ріже.

Він гордий, ніби грецький бог,

Мов наш забутий Ладо,
На рідній ниві він за двох
Працює пильно й радо.

Її минуло двадцять літ,
Червона, як малина,
Ах, що там спека, що там піт,
Вона вже має сина!

Ось під полукіпком лежить,
Як мачок, рум'яненко,
Гукає ніби і наглить
Господарик маленький.

Ніби говорить: «Подивись,
Я теж тут вийшов з хати,
Щоб бачить ниву, де колись
Прийдеться працювати».

І тне коса, і ріже серп,
Лежать снопи на ниві,
На небі місяць — ніби серп...
Йдуть у село щасливі.

4

Прижмурю очі... Весь обрій —
Мов золото розлилося.
Плетуть царівні польовій
Віночок із колосся.

«Плетися, вінчику, плетись,

Най веселиться хата,
Бо ще в нас не перевелись
Ні збіжжя, ні дівчата.

Бо ще в нас жито — як Дунай,
Дівчата — як богині,
Буде колись наш рідний край
Подібний до святині.

Буде наш рідний край колись,
Як у казках голосять, —
Плетися, рінчику, плетись
З дозрілого колосся!»

Вінок готовий. Колоски
Найкращої пшениці
Вінчають спечені виски
Залишеної жниці.

Вона на килимах стерні
Стоїть, немов богиня,
А все, що бачиш на землі,
Усе — її святиня.

5

Розплющу очі... Де я, де?
Далеко, за світами.
Та щось мене до вас веде,
І я не тут, а з вами.

І як прийде мені амінь,

То не страшна могила,
Бо хоч я порох, хоч я тлінь,
Так люд мій — божа сила!

Вонзе, 20—22. VII 1923

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Поезії 20—40 років](#)

В жнива («Прижмурю очі... Море нив»). Надруковано в «Літературно-науковому віснику» (1923, т. LXXXI). Подаємо за цим виданням.